

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 69.

Femte Sæssion.

52de Møde.

Fredagen den 20de Januar.

(Fortsf.)

Justitsministeren (fortsat): At Forslaget ikke tilstrækkeligt vedligeholder den Grundsætning, som samme dog har erkjendt at være den rigtige, skal jeg nu noget nærmere søge at oplyse. De Gjenstande, som Forordningen af 1845 fornemmelig angaaer, for at forhindre Foretagender, der kunne forstyrre Andre i deres Andagt, ere deels Arbeidssysler, deels Forlystelser. Hvad Arbeidssysler for det Første angaaer, da forbydes i den gjældende Forordning alle Arbeider, der vise sig udenfor Huset, eller, naar de foregaae inde i Huset, ere forbundne med en saadan Larm, som kan forstyrre Andagten, Alt forsaavidt disse Arbeider foretages paa Søn- og Helligdage fra om Morgenen til om Eftermiddagen Kl. 4. Denne Regel forekommer mig at være en aldeles consequent Følge af selve Grundsætningen. Seer man derimod hen til Forslaget, da forbydes vel ogsaa i Reglen alle Arbeidssysler, der foregaae udenfor Huset; men, forsaavidt der er Spørgsmaal om Arbeider, der foretages inde i Huset, forbydes kun saadanne, naar de ere forbundne med en Larm, som kan forstyrre den offentlige Gudstjeneste; altsaa kun, naar stoiende Arbeider foretages i Nærheden af Kirken, ere de efter Forslaget forbudne. Det foreskommer mig imidlertid, at, naar man vil vedligeholde den Grundsætning, at de Arbeider skulle ansees utilladelige paa Søn- og Helligdage, som kunne forstyrre Andre i deres Andagt, maa Reglen komme til at gjælde alle de Arbeider, som ere forbundne med en saadan Larm, at Andagten kan forstyrres. Man er altsaa, som jeg har tilladt mig at sige, vegen

tilbage fra denne Grundsætning ved den Regel, man opstiller i Forslaget. — Dernæst har man udstrakt de Undtagelser, som gjøres fra Reglen om Arbeider paa Søn- og Helligdage, videre, end man burde, og end man, saavidt jeg skønner, har tilstrækkelig Grund til, idet man, da Reglen i Lovforslaget er mere indskrænket end den, som gives i Forordningen, snarere burde have indskrænket Undtagelserne. Det forstaaer sig af sig selv, at, jo mere omfattende en Regel er, desto snarere er der Anledning til at gjøre visse Undtagelser fra en saadan Regel; jo mere indskrænket derimod en Regel er, desto mindre kan der findes Anledning til fra samme at gjøre Undtagelser. Til Undtagelserne i Forordningen hører den, at Markarbeide kan foretages i Sæd- og Høsttiden, naar det ikke kan udsættes paa Grund af ugunstigt Veir; efter Lovforslaget tilstedes derimod om Søn- og Helligdage alt fornødent Markarbeide i Sæd- og Høsttiden. Det indsees jo letteligen, at alt fornødent Arbeide er noget ganske Andet end det uopsættelige Arbeide. Vel indeholdes i Slutningen af Paragraphen den Bestemmelse, at ordentligviis maa dog de tilladte Arbeider ikke foretages under Gudstjenesten, men den hele øvrige Tid af Søn- og Helligdagene kan altsaa alt Markarbeide foretages i Sæd- og Høsttiden; thi det Tillæg, som Bestemmelsen har faaet, at det skal være fornødent Arbeide, har saa godt som Intet at betyde, da der ikke let bliver Spørgsmaal om at foretage ufnødent Arbeide. Dernæst tillades i Forordningen, at Fiskere kunne foretage visse Arbeider for at frelse eller bjerge deres Fisk og Fiskeredskaber eller ogsaa at behandle Fiske, naar dette er uopsætteligt; Lovforslaget derimod gaaer ud paa at tillade alt Slags Fiskeris Udøvelse paa Søn- og Helligdage.